

Kaija Jäppinen
31.10.2022

Nesbø: Valtakunta

Suomi-Kerhon kirjapiirin syksyn 2022 ensimmäisen tapaamisen kirjana puhuttiin norjalaisen dekkaristi Jo Nesbø:n vuonna 2020 ilmestyneestä Valtakunta-teoksesta.

Ensimmäinen pohdinnan aihe tosin ennen kirjan sisältöön menoa taisi olla, että ollaanko tässä nyt lopulta luettu dekkari, sukusaaga vai mihin genreen kirjaa soviteltaisiin. Kirja nimittäin poikkeaa esimerkiksi monien Nesbø:n lukijoiden hyvin tuntemasta Harry Hole -sarjasta. Valtakunnassa ei veri lennä eikä selityksiä etsitä löytyneestä vainajasta. Ruumiita tässäkin kirjassa kyllä on ja sivujen edetessä lisääkin tulee.

Kirjapiiri jätti genre-kysymyksen sovinnolla auki. Siihen kuitenkin yhteistuumiin päädyimme, että Valtakunta on äärimmäisen hyvin kirjoitettu, koukuttava ja juonen kehittelyltään taidokas kirja. Itselleni Valtakunta oli ensimmäinen koskaan lukemani Nesbø ja tempaisi mukaansa jo heti ensimmäiseltä sivulta.

Valtakunnassa murhaa ei ratkaise Nesbø:n lukijoiden vanha tuttu Harry Hole - eikä oikeastaan kukaan muukaan. Yritystä kyllä on, mutta yksi ihan loppuun saakka ja ehkä sen ylikin kantava kysymys on, selviävätkö epäilyttävät tapaukset, ja kuka näissä murhahippasissa lopulta vetää pisimmän korren.

Kirjan tapahtumapaikka on pieni ja syrjäinen norjalaiskolkka jylhien ja jyrkkien vuorten ja rotkojen sylissä. Yhteisö on pieni ja sulkeutunutkin ja ympäröivän maailman muutokset kaventavat elämisen näkymiä entisestään. Kuihtuvan kulmakunnan asukkaille toivoa ja kaivattua virtaa tuo ekohotellihanke, jonka käännteiden seuranta onkin yksi kirjan sivujuonteista.

Kirjan keskeiset henkilöt ovat veljekset Roy ja Carl ja heidän monisyinen suhteensa sekä toisiinsa, perheeseensä että yhteisöön.

Veljeksiä voinee kuvailla pinnalta toistensa vastakohtiksi. Siinä missä vanhempi Roy on jäyhäkö pikkukaupungin luottamusta herättävä

peruskansalainen, tuo liukasliikkeinen nuorempi veli Carl hotellihankkeineen tunturin syliin säpinää ja tuulahduksen suuresta maailmasta. Pinnallisista eroista huolimatta veljeksillä osoittautuu kuitenkin olevan hyvinkin paljon yhteistä.

Heidän suhdettaan määrittää niin muistoissa kuin nykyhetkessäkin isoveljen velvollisuudentuntoinen ja suojeleva suhde pikkuveljeen.

Nesbø rakentaa lukijan eteen veljesten lapsuuskokemukset, kasvattaa sympatiaa ja ymmärrystä molempia kohtaan. Kirjailija tekee tämän niin taidokkaasti, että jossain parin sadan sivun jälkeen ainakin minun piti suorastaan ravistella suomut pois silmiltä ja alkaa kysellä, että hetkonen hei, mitä tässä nyt oikein tapahtuu! Kuten kirjapiirin keskustelussa todettiin, niin Nesbø vei lukijaa kuin pässiä narussa.

Oikeastaan tuon enempää ei tässä tekstissä kannata sanoa.

Reilun kuuden sadan sivun kirjassa on melko paljon henkilöhahmoja, tapahtumia ja juonenkäänteitä, jotka pitävät lukijan valppaana ja mielenkiinnon hereillä.

Oleellista mielestäni on kuitenkin se, että tynnen pinnan alla kirja on suorastaan hyytävä. Halutessaan Valtakunnasta saa ihan kelpo ainesta hyvän ja pahan välisessä hetteikössä tarpomiseen. Miltä rakkaus lopulta näyttää, kun sen toisena puolena ovat tunnekylmyys ja jäätävä laskelmointi? Ja onko kysymys missään kohti rakkaudesta vai vain selviytymisestä keinoja kaihtamatta.